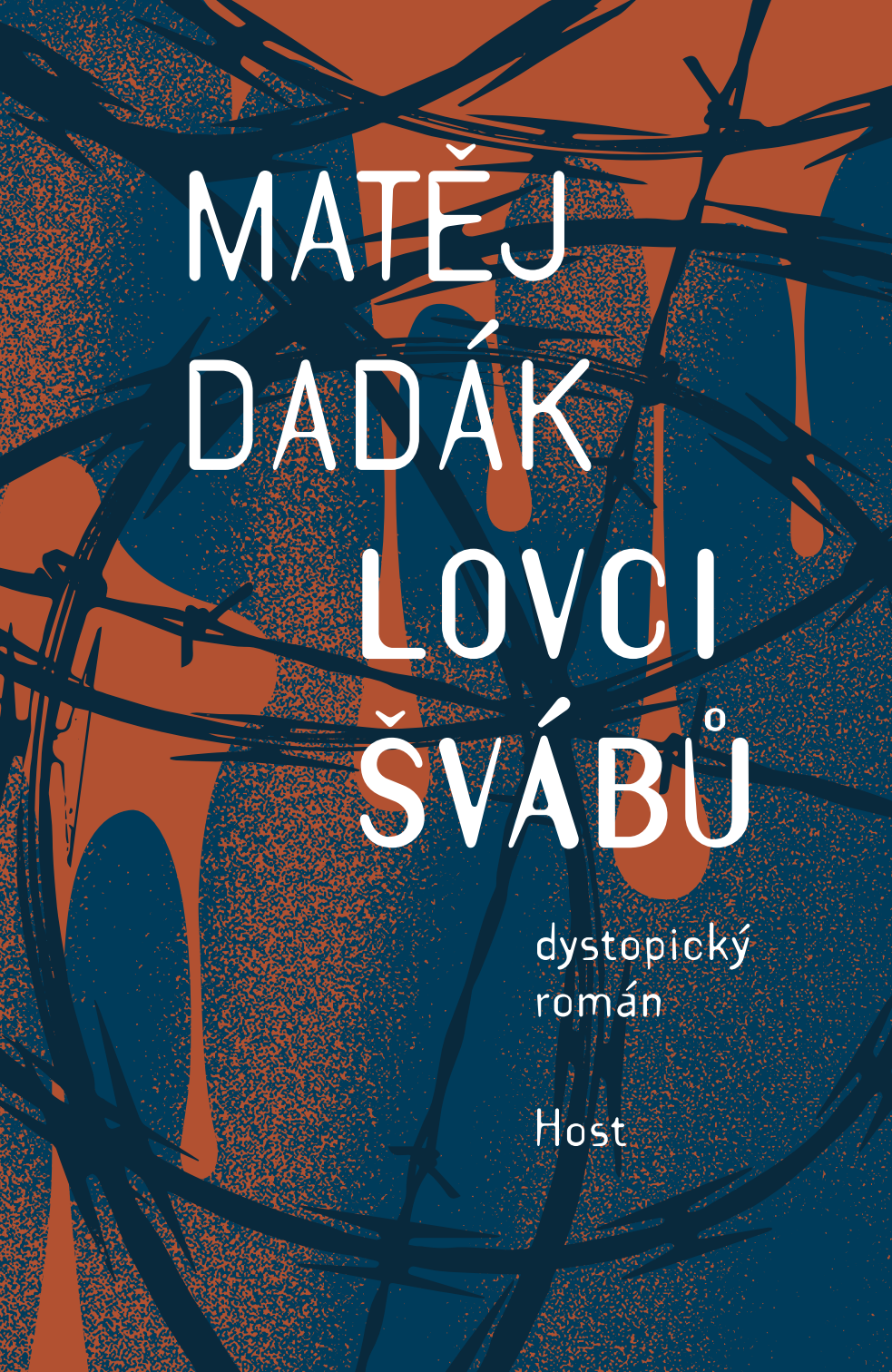
MATĚJ
DADÁK
LOVCI
ŠVÁBŮ
dystopický
román
Host

© Matěj Dadák, 2022
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1293-5 (PDF)
ISBN 978-80-275-1294-2 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1295-9 (MobiPocket)

1.

Táhl to zvíře po zemi. Ve svých vlastních stopách, protože kdyby se jen trochu odchýlil od stezky, zmizí v rašeliništi jako nok v omáčce. Mohl tam to zvíře nechat ležet, samozřejmě. Stačila by mu přece jen trofej a o zbytek by se postarali vlci nebo divocí psi, kteří se do kraje stáhli za tunami odpadků z plošiny, halabala zahrabaných v mělkých dírách. Nejen psi, ale všemožná další havěť, takže motorový prostor všech land cruiserů se musel každý týden stříkat odpuzovacím sprejem, jinak by zmizely veškeré hadice, polstrování a izolace kabelů. Nešlo by nastartovat, a když nejde nastartovat, znamená to konec. Ano, pistu kolem Edova pozemku každý den rozemílají vzorky kol těch obrovských nákladáků mířících na plošinu nebo z plošiny, ale mávnout na ně znamená, že jedno z těch aut možná zastaví. A to Eda nechce. Toho se Eda děsí, že jedno z těch aut zastaví a on nebude v bezpečí domu, za vysokým ohradníkem, pěkně v teple s kalašnikovem na kolenou. Tak to prostě je. Někdo poškrabkává rukou předoucí kočku, Eda má svůj kalašnikov. A Terezu, samozřejmě.

Edův majetek byl ale teď ještě pořád daleko. Kuše na zádech mu překážela, nejradši by ji někde nechal ležet, ale nechávat po krajině povalovat zbraně není rozumné nikde, v tomhle kraji je

to, jako kdyby se člověk převlékl do medvědího kožichu a kulhavě se potloukal kolem popelnic na Pile nebo se pomazal medem a ustlal si někde blízko mraveniště. Tak nechal kuši, aby mu dál přepadávala přes hlavu, a jen táhl toho losa. Musel mít přes sto padesát kilo. Edovo tělo už ve svých osmašedesáti letech značně ochablo, ale sílu pořád měl. Sílu a vytrvalost. Stopoval ho už nejmíň měsíc. Kdyby šel po mase, stačilo si najít jedno z těch početných stád, stáhnout okénko auta a pálit, jako to dělávají jen tak z nudy těžaři. Ale Eda měl v tom obrovském mrazáku masa dost. Když ráno našel čerstvou stopu tohohle samotáře, vrátil se do domu pro kuši a vyrazil za ním do rašeliny.

Těžaři se odváží maximálně na kraj slati, dál ne, ani ne tak kvůli varovným cedulím, jako proto, že už dost těch ožralých opic v té bublající kaši zmizelo. Náklaďák okamžitě přivezl další, aby se neomezil provoz plošiny. Plošina tak názorně demonstrovala svou míru zájmu o osud jednoho každého zaměstnance. A tak si těžaři začali dávat větší pozor, kam jdou v lese močit. Stejně čas od času některý zmizel. Často se náklaďák rozjel a přišlo se na to až na barácích. Ostatní na cimře si rozebrali jeho věci a druhý den už na jeho posteli spal někdo nový, šťastný jako blecha, že má džob.

Táhl to zvíře dál a ještě pořád se třásl. Třásl se vlastně ještě víc a k tomu třasu, který začal tak náhle ve slatích — a nebylo to jen kvůli pocitu chladu —, se přidala svalová horečka a zimnice, pohorky měl promáčené a oblečení taky, několikrát musel toho losa vyprošťovat, takže se válel v bahně a ledové vodě. Kdyby nebylo těch močálů kolem, mohl pokračovat po zvuku. Korby náklaďáků v dálce na pistě rachtaly, ale Eda to za žádnou cenu nechtěl vzdát. Viděl se, jak toho losa přitáhne až na terasu před domem, nebude volat Valtra, aby mu pomohl, ne, protáhne ho bránou sám. Vejde dovnitř, shodí ze sebe to oblečení a sedne si do vany a pustí na sebe horkou vodu. Tereza mu donese župan a ručníky, roztopí

saunu a je dost pravděpodobné, že i přes to vyčerpání si ji vezme rovnou v koupelně, a ne až na pohovce u krbu. Klepal se zimou a veškeré své úsilí směřoval jenom k teplu uvnitř Terezy. Vítej doma, řekne Této, stejně jako to říkávala matka, když položila na stůl talíř s vývarem, vítej doma, řekne Tereza a přivine se k němu. V té představě nemá vyholenou část hlavy na levém spánku, ale mírně vlnité dlouhé vlasy, za které ji Eda čapne, dlouhé vlnité vlasy, jako měla, když ji poznal, žádná předehra, jen její ruce, které se drží věšáku, a vyšpulený zadek, do kterého zaryje prokřehlé prsty, zadek bez toho tetování, v té představě ještě Této nemá to tetování nad zadkem, Eda si ji v té představě bere vestoje, i když se mu podlamují nohy, takovou sílu cítí z toho losa, kterého zabil jednou ranou z kuše ve slatích.

Odkódoval bránu, rozhlédl se kolem a vtáhl zvíře dovnitř a rychle zase ťukal kód, podařilo se mu to až napotřetí, protože necítil prsty, tak byly prokřehlé. Land cruiser číslo dvě nikde, takže Valtr někam odjel, z komína se ale kouří, takže Této uvnitř udržuje oheň v krbu.

Jako malí s bratrem Bobem vždycky vyhlíželi kouř už zdálky, netrpělivě jako věřící na Svatopetrském náměstí. U nich v domě záleželo na větru a dřevu, a ne na licoměrnosti kardinálů s právem volby. Kouř se ale vždycky nakonec objevil tak jako tak, bílý nebo tmavý, každopádně to byl kouř. Kde je kouř, je oheň. Kde je oheň, je domov. Pokud ovšem nehoří dům jako takový. Edův rodný dům dopadl v konečném důsledku o poznání lépe než dům katolické církve. Nejdřív lehlo popelem letní sídlo Castel Gandolfo, nejspíš ne náhodou, protože hned po twitterové zprávě s plameny a odlétajícím vrtulníkem s tím vystrašeným dědečkem vzplanulo taky Châteauneuf-du-Pape. Papežské schizma už paradoxně uznávali jenom nevěřící a odpírači francouzského paradoxu, nebo možná jen příliš studovali Wikipedii. Pak teprve začal hořet Vatikán

a pak Avignon, a pak stovky klášterů a katedrál různě po Evropě. Recipročně, nesmyslně a definitivně. Dalajlama okamžitě nabídl papeži útočiště u sebe v Indii. Jestli svatý otec přijal, se (nejspíš ze strategických důvodů) neví. Možná oficiálnímu vyjádření papežova souhlasu překáželo v mezinárodním kontextu to dalajlamovo slovní spojení „u sebe v Indii". Možná se schovává v Polsku. Ale kdyby byl skutečně v Polsku, tamní vláda nemá proč to před světem tutlat. Naopak. Každopádně se to neví, odkud papež posílá svoje tweety, neví se ani, jestli je posílá skutečně papež, což se vlastně nevědělo nikdy o nikom. Eda to neví každopádně, od veškerých sítí se odstřihl už dávno. Koneckonců někteří karmelitáni chodili vždycky a rádi bosí, chudoba cti netratí a Eda v Boha nevěří. Bob nejspíš taky už dávno ne, i když Bob žil celý život tady v kraji a zažil nejspíš o dost méně situací, které nutí člověka o boží existenci pochybovat. Ale kdo ví. Každému Bůh naloží na bedra to, co snese. Ten los, kterého přitáhl Eda, je ještě maličkost, srandovní břemeno, v podstatě tělocvik spojený s dlouholetou vášní lovit.

A pak ležel vedle toho obrovského zvířete na terase. Vyčerpaný. Těch pár kroků ke dveřím se jevilo jako absurdní, nadlidský výkon. Doufal, že Tereza otevře. Že ho slyšela, ale dveře se ani nehnuly. Zima mu už roztřásla celé tělo, bál se, že tam usne. To by mu ještě chybělo. S námahou vstal, odšoural se ke dveřím, které odkódoval, otevřel, vstoupil a zase zakódoval. Ticho.

„Téte?" zavolal, ale žádná odpověď. V krbu praskal oheň, ale žádný bublající vývar na plotně a Tereza tam taky nebyla. Tak jak byl, u toho krbu usnul. Předtím se v duchu modlil, aby se mu tentokrát nezdál žádný sen. Bůh ho — nejspíš kvůli těm posměšným myšlenkám o zchudlé církvi, které chudoba tak sluší — nevyslyšel. Zdálo se mu samozřejmě o Babylonu.

2.

„Ztrať se!“ odsunula od sebe toho panáka Tereza. Vypatlanec vedle ní něco mumlal. A panáka znovu přisunul. Tereza se k němu poprvé otočila, odsunula skleničku. A zvedla prst, kterým před sebou zakvedlala.

„Tomuhle taky nerozumíš, blbečku?“

Polomozek k ní znovu kořalku přisunul, tlemí se, jako by si hráli na pískovišti. Tereza se na něj usmála.

„Jen se směj, debílku. Jen se klidně směj. Takoví jako ty mají na plošině trvanlivost včerejší bagety.“

Hňup nerozumí v lidské řeči ani slovo, nicméně Terezin úsměv pochopí jako výzvu, tak se dotkne jejího ramene. O vteřinu později ho trefí do brady masivní popelník s logem Heinekenu a on se sesune pod bar. Tereza se usměje na svého zachránce, těžaři u stolků a pár tanečnic propuknou v mohutný aplaus za tohle povyražení, vyhazovač položí popelník zase na místo, smetanu potlesku neslízne, jen táhne bezvládné tělo s krvácející hlavou směrem ke dveřím. Má to takhle daleko jednodušší, než se s tím ožralým mrhačem veřejného kyslíku dohadovat posunčinou.

Tereza vypila vodku, na kterou ji omráčený nešťastník chtěl pozvat, protože ten panák za to nemůže a stejně byl pro ni, a v klidu

pokračovala ve čtení. Ano, chodí si sem číst, na Pilu, do místního kulturního centra. Dřív to bývala skutečně pila, Eda jí vyprávěl, jak tam s tátou jezdili pro latě a prkna, dnes je z toho obrovská diskotéka a motel v jednom, takový nechtěný steampunk, tak se tomu stylu kdysi říkalo, tady to tak nějak vyplynulo z praktického využití k původnímu účelu nevyužívaného zařízení.

Pracuje tu asi dvě stě tanečnic. Slovo „tanečnice" je tak trochu eufemismus, trochu dost hodně, stejně jako to označení kulturní centrum, protože s kulturou to na Pile nemá nic společného. Ano, tančí se tu u tyčí, tančí se tu na parketu, tančí se tu na baru, ale fluktuace místního personálu napovídá, že trvanlivost místní tanečnice je podobná jako trvanlivost řadového těžaře z plošiny. Každá z těch holčiček, na občanky už se tady dávno nehraje, je v podstatě včerejší pečivo, krmivo pro tu verbež, kterou svážejí na plošinu na nákladácích bůhví odkud. Včerejší pečivo, které se modlí za to, že z něj bude aspoň strouhanka a svůj život dožije u nějakého prasete v jeho domě někde daleko. Realita je taková, že po každé šichtě pár tanečnic zmizí. Nikdo se tak úplně nepídí po tom, kam zmizely, protože se stačí otočit ve městě a hned je plný autobus pečiva čerstvého. Město je obří pekárna buchtiček pro těžaře a každá buchtička ráda nastoupí do autobusu s logem Pily, protože životnost buchtičky bez zázemí je ve městě ještě menší než životnost buchtičky se zázemím na Pile, kde je navíc pro personál chlast, bagety a v podstatě i fet zadarmo. Takže snem každé z tanečnic je pokud možno hned první den nezemřít.

Ona není smrt jako smrt, například smrt předávkováním je pro holčičku ještě v podstatě milosrdné škrtnutí poslední zápalky, jako v té Andersenově pohádce, která spolehlivě zvedne každému nemocnému dítěti horečku. Existují horší smrti, než vytuhnout s jehlou v žíle, s halucinací v mozku a pěnou u huby a probudit se až někde na konci tunelu, kde ještě jak na potvoru žádné světlo nesvítí. Většina smrtí, co hrozí na Pile, je o dost horších. Mimo-

chodem, Tereza si moc dobře pamatuje, jak její babička při čtení té pohádky konec se zápalkou vždycky změnila, děvčátko si v té skulině mezi domy někdo vyzvedl, nějaký hodný soused nebo přespolní teta, co ji náhodou zahlédla, zastavila sáně, vzala ji do náručí a zabalila do teplé kožešiny a počastovala ji čajem a bábovkou. Terezině babičce to nejspíš přišlo jako přece jenom lepší varianta konce, než že ta holčička tam prostě umrzne. Smrt jako taková je depresivní vždycky, protože i když holčiččina duše vystoupá za hodnou babičkou, někdo tam na jaře musí nějak naložit s jejím rozmrzlým tělem, někdo prostě musí uklidit a úklid mršiny rozhodně není spirituální zážitek, pokud člověk není vlkem nebo orlem někde v mongolské stepi. Ale vlkem ani orlem člověk není a nikdy nebude. Ani v Mongolsku, ani nikde jinde na světě.

Babička Tereze taky třeba tvrdila, že tatínek tu sekeru na stromě jenom zapomněl, že ji tam nepověsil schválně, aby klepala o kmen a v Jeníčkovi a Mařence živila iluzi, že je tatínek pořád někde blízko a pracuje, že je tam nenechal napospas lesu, protože jsou nadbyteční a ujídají jídlo ostatním členům rodiny.

Žádná z tanečnic v milosrdenství poslední zápalky taky nevěří, ty holčičky nemají k dispozici ani ten zvuk ťukající sekery, ani chytřejšího Jeníčka na poradu, nezabloudily na Pilu omylem ani žádnou lstí zlé ježibaby, jejíž okénko jako jediné v temném lese svítí dva tisíce osm set kelvinů teplým světlem, ne, tanečnice nastoupily do toho autobusu s logem Pily dobrovolně a hodlají v tomhle temném lese — na Pile — pokud možno přežít. Snaží se co nejrychleji odhadnout hranici mezi tím, kdy se člověku téměř přestane zvedat kufr a ještě úplně nezemře, a v tom rauši, který se dá přirovnat ke kocovině po vypití litru a půl fridexu, se zuby nehty pokouší zaujmout nějaké místní prase, co není těžař z plošiny. (Potřebuje k tomu hodně ostré lokty a zuby a nehty, protože podobný nápad má zbývajících sto devadesát devět tanečnic.) Udělat ho šťastným natolik, aby si ji odvezl domů, kde

ho bude činit šťastným do konce jeho dnů. Lepší je si periodicky zvedat kufr cumláním jeho zplihlého nádobíčka, než skončit někde s vypíchnutýma očima a ukousnutými bradavkami mezi odpadky z plošiny, což se bohužel taky občas stává, ale žádný velký rozruch to nevyvolá, každá ztráta se na Pile automaticky eviduje jako collateral damage.

Tereza je na lomoz Pily zvyklá, takže ji při čtení neruší, neruší ji tolik jako ticho v Edově domě. Mohla by si číst na terase, zabalená v houni, mohla by si číst u krbu, jen tak v košilce, sušit si u toho čerstvě nalakované nehty na nohou. Mohla by si číst během tetování, obrazec na zádech ještě není zdaleka hotov, ale Tereza si čte radši tady. Eda strašně řval, když zjistil, že se nechala potetovat. Nejdřív se nechala ostříhat, všechno se trochu zkrátilo a levý spánek se vyholil úplně, a pak se nechala potetovat. Eda nejprve viděl jen ten sestřih, to málem oněměl, chtěl mít doma hebkou a mateřským mlékem vonící holčičku, a ne nějakou štětku, co si snad ještě navlíkne kanady. To ještě neviděl to tetování nad zadkem. Nedokázal snést tu představu, že Tereza někde ležela nahá, Tereza cítila, že se bojí zeptat na to, jak tam ležela, to už samozřejmě věděl, že ji tetovala žena, ale stejně v té Edově představě, kterou si musela Tereza domyslet, ležela nahá, krytá upatlanou plentou, skrz kterou nakukovalo pět běsně onanujících těžařů. Nemohla mu to nijak vymluvit; když vidím to tetování, tak si na to vzpomenu, říkal Eda, nikdy přesně neřekl na co, ale Tereza si byla jistá, že ho mučí, jak se jeho holčička, heboučká holčička vonící mateřským mlékem, dostala do hlavy pěti těžařům, kteří už v baráku na plošině neusínají s ničím jiným než se vzpomínkou na to, jak pozorují proces tetování neposkvrněné Terezy.

Nic naplat, že Terezu tetovala žena v malém kamrlíku ve městě a nebyl u toho nikdo jiný, pokud Tereza ví a pokud tam ta žena neměla webovou kameru, o čemž Tereza pochybuje, protože ta

žena se v tom paneláku sama evidentně skrývala, před čím nebo před kým přesně, to Tereza neví. Nenapadlo ji se po tom pídit. Protože každý se teď před něčím schovává. Nebo téměř každý. Na poslední tetovací seanci se na ženu už nedobouchala. Buďto se ta osoba před vnějším světem uzavřela úplně, nebo si ji vnější svět nakonec našel. Což pro Terezu znamená totéž — nic víc a nic míň než nedokončené tetování.

„To není možný!“ řekla a pak to zopakovala anglicky, protože si uvědomila, kde je, a zírala na muže se čtečkou knih, který si vedle ní na barové stoličce musel už nějakou chvilku číst. Vůbec si nevšimla, že by si přisedl.

„Co?“ odpoví mladý muž.

„Že tu čtete!“

„Vy tu přece taky čtete!“ usměje se čtenář.

„Já se nepočítám. Já si sem chodím číst pravidelně. Ale čtu tady vždycky sama. Jenom já,“ dodala Této téměř pyšně. „Co to čtete?“

Muž otočí čtečku a ukáže titulní stranu.

„Marcel Proust, *Swannova láska*,“ řekne, protože Tereza by se jinak asi kvůli písmu nechytala. Tereza ukáže na oplátku obálku své papírové knihy — Dostojevského *Běsi*, ale psané na rozdíl od mužova Prousta česky a latinkou. Muž nepotřebuje verbální dovysvětlení. Oba pokývají hlavou. A sklouznou pohledem z knih zpátky na obličeje. Tak jemné rysy se na plošinu nehodí, zhodnotí hned první dojem Tereza. Ani ty brýle, kovové obroučky tak trochu retro, plachost, ale ne připosraná nanicovatost. V těžařově tváři je jistá dávka neokázalé mužnosti, která většinou v kraji nepřežije dlouho, buď proto, že nepřežije nositel obličeje, nebo postupně otupí tvrdým alkoholem, rvačkami na barácích, pořváváním oplzlých příkazů na tanečnice a komunikací s polomozky. Jako by primitivita byla toxická a napadala nejdřív tvář,

až potom srdce a úplně nakonec mozek, mozek zludračí úplně nakonec, aby si inteligentní člověk svůj úpadek užil až do konce v plném rozlišení.

„Vy na plošině nejste dlouho, co?“

„Tři měsíce. Jak jste to poznala?“

„Prostě poznala. Odkud jste, máte zvláštní přízvuk.“

„Odkud myslíte?“

„Já nemyslím nic. Jen se nesnažíte předstírat, že přízvuk nemáte. Východní přízvuk. Ale nezníte jako Rus.“

„Vypadám jako Rus?“

„Právě že ne. Vůbec ne. Ale čtete azbukou.“

„To není azbuka,“ usměje se úsporně muž. „Pocházím ze Severní Makedonie, jestli víte, kde to je. Nebo spíš bylo…“

„Samozřejmě že vím. Je vás tu hodně? Makedonců?“

Muž pokrčil rameny.

„Musí nás být víc, ale netuším kolik.“

„Jak to?“

„Vlajku své země na tričku tu obecně nikdo moc nenosí. Potkat na plošině krajana nutně neznamená potkat spojence.“

Tereza kývla.

„Chápu. Já pocházím z města. Ale žiju tady.“

Muž se překvapeně usměje a pohodí hlavou k tanečním tyčím.

„Žijete tady?“

„Ano, v jednom z pokojíčků,“ kývne s naprostou samozřejmostí Tereza. Chvilku ho v tom nechá a pak se teprve rozesměje.

„Samozřejmě že ne. Bydlíme s mužem tady nedaleko.“

Hned si všimla, že těžařův úsměv trochu pohasl.

„Co jste si myslel? Že se sem chodím seznamovat?“ smála se mu Tereza. „A u toho plkám s těma kurvama o literatuře?“

„Promiňte, já…“ vyhrkl rozpačitě muž, „nic takového jsem přece neřekl.“ Tvářil se tak plaše, až bylo Tereze skoro líto, že ho zlobí. Naklonila hlavu na stranu.

„Poslyšte, jestli jste se sem přišel s někým seznámit vy, tak tohle není úplně nejlepší místo."

„Působím tak?"

Tereza si ho změří druhým, důkladnějším pohledem. Třicet něco, zachovalý, převýchova až ochočení více než možné.

„Vlastně dost."

Muž kývne a usměje se.

„Tak to se omlouvám. Není tady moc příležitostí s někým mluvit. Bez ohledu na pohlaví, jestli mi rozumíte."

„Rozumím. Taky jsem ráda, že si s někým můžu říct víc než: jednu vodku, nebo: dej ty pracky pryč, kreténe!" uzavře to Tereza a podá mu ruku.

„Tereza. Ale většinou mi říkají Této."

„Nikola," chytí její ruku jemně čtenář, teprve až si je jistý, že to Tereza myslí vážně. Pořád se na ni dívá jako nějaká smutná antická socha, co se právě probudila na tom pro antickou sochu nejméně vhodném místě — tady na Pile. A Této to téměř dojímá. Ale jenom téměř. Protože zároveň ji to přirovnání s antickou sochou trochu irituje.

„Takže, Nikolo, *Hledání ztraceného času*. Čtete to celý? Postupně?"

„Ne. Měl jsem tuhle ambici už za studií. Ale nebyl na to čas."

„Co jste studoval?"

„Historii. Ale pak začala válka. A zase na to nebyl čas ani koncentrace. Tady na plošině na to naopak čas je. Vlastně se to sem dost hodí."

„Jo," ušklíbne se Tereza. „*Hledání ztraceného času* se sem hodí až moc."

Nikola kývne. „Pídil jsem se po všech sedmi dílech, ale sehnal jsem jen *Swannovu lásku*. Nechci číst v angličtině, když tady tím jazykem musím pořád mluvit. Tak ji čtu teď poněkolikáté znovu."

„Poněkolikátý znovu přicházíte o iluze?"

Nikola se překvapeně usměje.

„Četla jste to?“

„Ano. Když mi bylo tak čtrnáct. Myslela jsem, že ta kniha je o lásce. Velice brzo jsem pochopila, že není.“

„O čem je podle vás?“

Tereza se zamyslí. Je to už dávno, co to četla.

„Swann tam stojí pod oknem, ve kterým se svítí, světlo zhasne a Swann tam pořád stojí a snaží se sám sebe přesvědčit, že okno vlastně nesvítilo, že tam nikdo není, a jestli tam je, že je tam sama, ne s nikým jiným, stojí tam, pod tím oknem, dokud tomu neuvěří, a pak jde domů, aby znovu pod to okno zítra přišel a celý se to opakovalo. To není láska, podle mě. Ale je možný, že si to nepamatuju správně. To vy to teď čtete. Je to láska?“

Nikola pokrčil rameny.

„Co já vím? Je to asi spíš sebeklam? Ale trochu podobná situace v té knize skutečně je. Teda nevím přesně kde, ale asi je…“

„Co je?“ zeptá se po chvíli ticha Tereza, protože Nikola se zarazil, jako by doma zapomněl vypnout plyn.

„Je to správně, slovo ‚sebeklam‘?“

Tereza pokrčí rameny.

„Nevím, jestli je správně anglicky, ale rozumím tomu.“

Nikola se tváří, že její porozumění oceňuje.

„Zvláštní, ten náš výběr. Já Prousta a vy *Běsy*.“

Této zakroutí hlavou.

„Vlastně je to náhoda. Vždycky po něčem sáhnu v matčině knihovně. Bydlí ve městě.“

„Aha.“

„Nechce odtam. Za žádnou cenu. A já mám o ni docela strach.“

„To se vám nedivím.“

„Přitom by mohla bydlet u nás na statku.“

Nikola kývne. Ale pak vytřeští oči. „Počkejte! Vy bydlíte v tom velkém oploceném statku u cesty?“

„Jo, proč?“ přisvědčí nerada Tereza. Tohle jí trochu ujelo.

„Váš muž dělá v byznyse, nebo tak něco?“

„Tak něco.“

Nikola se omluvně usmál.

„Promiňte, ale na plošině je ten váš statek prostě téma.“

„Vážně?“

„Říká se, že tam ve velkém vaříte pervitin,“ řekne Nikola opatrně.

Tereza kývne.

„Ano, a pěstujeme geneticky modifikovanou marihuanu.“

„A váš manžel tam cvičí soukromou armádu…“ už se chechtá Nikola.

„Nejsme manželé, jen partneři,“ zašvitoří Tereza, všimne si, jak se Nikola zarazí, ale pak ještě víc pookřeje.

„Někdo zase tvrdí, že tam těžíte kryptoměny. Podle mě ani neví, co to bylo, ale tvrdí to… ale hlavně…“ Nikola se odmlčí, jako by váhal, jestli pokračovat.

„Co?“ povzbuzuje ho Tereza.

„Většina chlapů na plošině je přesvědčená o tom, že… že tam točíte pornofilmy.“

Tereza užasle pozoruje jeho měnící se výraz. Musel tu poslední větu téměř vyrazit, aby si ji sám sobě nezakázal dokončit. Přímo z něj čiší, že je rád, že něco takového dokázal říct. Této se na to nicméně zatváří, jako by Nikola prolomil šifrovací kód, na kterém pohořely všechny superpočítače světa.

„Ano. To je samozřejmě pravda.“